

Med strålände ögon hon blickar och ler,
och önskar av kyssar få fler.

O, det är de sällaste stunder man har,
och man dem i ungdomens dagar ej spar,
hos flickan att njuta av sällhetens lott,
hur snart kan ej växa ett skott.

Då ger man på båten den sköna så huld,
och reser från henne för rolighets skuld,
farväl hulda tärna, lev lyckligt och glatt,
och tack för de stunder vi haft.

Av skiftande öden en rallare förs,
långt bort uti världen att fylla sin börs,
ibland gynnar lyckan och han får den full
av glimmande silver och guld.

Om sedan de händer, jag kassfeber har,
då tar man sin ränsel på ryggen och far.
Det sägs att man reser, när pika man får,
gesällskjuts om ni den förstår.

Nu slutar jag visan och är så förnöjd,
och sjunger densamma med glädje och fröjd,
ty sången förklingar, gör livet så lätt,
för det är en rallares sätt.

Vill någon nu veta vem diktaren är,
så är jag från Värmland, det jag håller kär,
till målare har jag i yrke mig lärt,
men rallare är lika mig kärt.

Mitt namn det är Henning och tycker ni, att
jag det uti visan ej borde ha satt,
så ändra den versen och sätt dit en ann',
och pröva om dikta ni kan.